

Case abstract

Arbitration award of 10 May 2002 Proceeding No. T-4/01

T-4/01, arbitražna odluka doneta 10.05.2002.

Tužilac iz Jugoslavije

Tuženi iz Bugarske

Članovi 30, 49. Konvencije

Tužilac kao kupac je 19.11.1999. god sa tuženim kao prodavcem zaključio ugovor o kupoprodaji izvesne količine pocinkovanog lima. U skladu sa zaključenim ugovorom tužilacje uplatio avans ali tuženi nije isporučio količinu robe u visini uplaćenog avansa već manju količinu, usled čega je proizašla razlika u iznosu koji je tuženi zadržao bez osnova. Tužilac je u svom tužbenom zahtevu tražio povraćaj dela kupoprodajne cene na ime avansa za koji tuženi nije isporučio robu sa domicilnom kamatom. Arbitar pojedinac je u celini usvojio tužbeni zahtev.

Iz obrazloženja:

"Prema Zakonu o sukobu zakona sa propisima drugih zemalja za ugovor merodavno je pravo koje su izabrale ugovome strane, ako ovim zakonom ili međunarodnim ugovorom nije dragačije određeno. U konkretnom slučaju stranke nisu ugovorile primenu merodavnog prava te je arbitar utvrdio merodavno pravo polazeći od prava Jugoslavije i Bugarske i prava iz međunarodnog ugovora.

U smislu člana 20. Zakona o sukobu zakona sa propisima drugih zemalja na ugovor o prodaji pokretnih stvari primenjuje se merodavno pravo po sedištu prodavca što bi značilo da se primenjuje bugarsko pravo, jer je prodavac iz Bugarske.

Međutim, u konkretnom slučaju nije primenjeno merodavno pravo Bugarske nego je primenjeno pravo iz Konvencije Ujedinjenih nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe, jer je Konvencija ratifikovana u Jugoslaviji 27.12.1984. godine, i u Bugarskoj dana 1.08.1991. godine. Momentom ratifikacije navedena Konvencija predstavlja deo unutrašnjeg prava za obe zemlje, što znači da je postala deo jugoslovenskog i bugarskog prava, te je zbog toga na ovaj spomi slučaj primenjeno merodavno pravo iz navedene Konvencije.

U smislu člana 1 navedene Konvencije ista se primenjuje na ugovore o prodaji robe zaključene između strana, koje imaju svoja sedišta na teritoriji različitih država ukoliko su te države u kojim se nalazi sedište stranaka, države ugovornice.

U konkretnom slučaju i Jugoslavija i Bugarska su države ugovornice, jer su ratifikovale navedenu Konvenciju što znači da su odredbe navedene konvencije deo unutrašnjeg prava stranaka, te se na ovaj odnos ima primeniti Konvencija Ujedinjenih nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe.

U smislu člana 30. navedene Konvencije prodavac je dužan da na način predviđen ugovorom i ovom Konvencijom isporuču robu, preda dokumente koji se na robu odnose i prenese svojinu na robu.

U konkretnom slučaju tuženi nije isporučio robu u ukupnoj količini za koju je izvršena avansna isplata nego je izvršio delimičnu isporuku robe.

U smislu člana 49. navedene Konvencije ako prodavac ne izvrši svoje obaveze koje ima na osnovu ugovora, kupac ima pravo da izjavi da raskida ugovor ako neizvršenje ugovora predstavlja bitnu povredu ugovora.

Prodavac nije isporučio ugovorenu količinu robe za koju je tužilac isplatio kupoprodajnu cenu, čime je bitno povredio odredbe ugovora, te tužiocu kao kupcu stoje na raspolaganju sva pravna sredstva predviđena Konvencijom za slučaj povrede ugovora od strane prodavca.

Prema tome tužilac ima pravo da raskine ugovor i da traži povraćaj uplaćene cene za neisporučenu robu u iznosu od, jer tuženi taj iznos drži bez osnova.

Dosledno izloženom, valjalo je tužbeni zahtev usvojiti."